

ORTO

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Rozhovory

Malby

Autorská tvorba

ÚVODNÍK

Naši milovaní čtenáři a čtenářky,

přinášíme Vám další číslo našeho studentského časopisu OrTo.

Měsíc únor jsme v redakci stanovili za měsíc lásky a tak Vám touto cestou chceme říct, jak moc si Vás vážíme! A taky, že lásku sami sobě nemusíme vyznávat jen čtrnáctý den tohoto měsíce, ale i během těch nejušednějších dní. Přejeme Vám, ať si v sobě kus lásky nesete po celý rok a ve druhých ji hledáte stejně tak.

Aneta Neprašová

Časopis OrTo

"Kdyby i člověk
všeho se nasytil,
lásky se nikdy
nenasytí."

BOŽENA NĚMCOVÁ

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Ivan Dobrev (korektura)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Štěpán Hadrovský

Co v tomto čísle najdeš?

— 06 *MIMO TŘÍDU*

MIMO TŘÍDU S TADEÁŠEM
HÁJKEM

Aneta Neprašová

— 10

ČTVRT STOLETÍ OD NAGANA

Ivan Dobrev

— 13 *UNI LIFE*

ROZHOVOR S MARUŠKOU
NOVÁKOVOU

Aneta Neprašová

— 16

KVĚTINA

Anonym

— 17

DVA

Mořská růže

— 19

VĚŘÍM

Anežka Holá

— 21

TAM, KDE ANI SEDMIKRÁSKY
NEROSTOU

Hodná

MIMO TŘÍDU S TADEÁŠEM HÁJKEM

ANETA NEPRAŠOVÁ

Dovolte mi začít rozhovor otázkou, kdo je Tadeáš Hájek?

No to je těžký kalibr hned na začátek. Rozhodně je to člověk skálopevně přesvědčen, že rozhovor s Ladislavem Doušou jen tak něco nepřekoná. No ale teď vážně: skutečně není jednoduché něco vybrat a napsat. Upřímně si myslím, že Tadeáš Hájek je docela obyčejný kluk. Občas je vtipný, občas trapný. Někdy má pravdu, někdy ne. Kdybych ho měl pochválit, asi bych řekl, že je hodný.

Kde je hranice toho být hodný? Zejména ve školství není "být hodný" občas na škodu? A naopak v osobním životě, nestává se občas, že se to člověku vymstí?

Stále se považuji za začínajícího učitele, rozhodně nejsem ten, kdo by tu měl trousit moudra o školství. Vybavuji si, že v jednom rozhovoru Zdeněk Svěrák mluvil o něčem, na co narážíte. Říkal, že s ním žáci dost cvičili, než přišel na to, že nesmí být tak hodný a tak veselý. Můj bývalý, zkušenější kolega mi zase radil, že je dobré začít přísněji, protože povolit můžete kdykoli, ale přitahuje se těžko.

S oběma souhlasím, ale nelíbí se mi myšlenka, že bych si při vstupu do školy měl „nasadit masku“ přísného zamračeného učitele. Asi by mi to ani moc nešlo. Myslím si, že se svými žáky mám stanovené mantinely, které jsou ale založené spíš na tom, že se chovám autenticky, než že bych nad tím dlouze přemýšlel a sepisoval pravidla. Možná je to chyba. Já si ale užívám, že učím ve

škole, kde můžu být sám sebou.

To zní skvěle a myslím, že většina takový přístup i ocení! Když už jsme u toho, že si užíváte učit ve škole, kde můžete být sám sebou, co vás na této práci nejvíce těší?

Tak především si myslím, že učím skvělý předmět, k tomu se ale možná ještě dostaneme. Ve škole se každý den setkávám s mladými inteligentními lidmi. Mám kolegy, na které se nebojím obrátit. Nerad bych zapomněl, že se cítím dobře v naší budově. Nic z toho není samozřejmé a snažím se si toho vážit.

A jak vypadá váš běžný pracovní den?

To skutečně není nic moc, ale pokud vás to zajímá. Ráno nesnídám, snažím se být ve škole okolo 7:40. Potom, jak asi všichni tuší, učím. Když skončí výuka podle rozvrhu, buď se ještě věnuju přípravám a dalším pracovním činnostem, nebo jedu hned domů a práci nechám na večer.

Nestydím se za to, že se občas odpoledne prospím, abych potom večer mohl jít spát později. Přijde mi, že nejlepší nápady mám mezi desátou hodinou večer a půl jedné v noci.

Co patří mezi vaše koníčky? Máte rád například sport?

Mám částečně zařízenou truhlářskou dílničku, hoblici (truhlářský stůl) mám po svém pradědovi. Zaměřoval jsem se hlavně na ruční nářadí – hoblíky, dláta, pily atd. – ale teď už mám i nějaké stroje. Je úžasné pozorovat, co všechno člověk dokáže vlastníma rukama zkazit. Zároveň disponuji všemi možnými špatnými vlastnostmi pro tohle řemeslo. Jsem netrpělivý, nepořádný a nejsem puntičkář. Občas, když vidím některé své žáky, jak zápasí s matematikou, vzpomenu si, jak já zápasím s truhlařinou. Podstatná zpráva je, že se lze zlepšovat – v tom či onom. Jen je potřeba trénovat.

"JE ÚŽASNÉ POZOROVAT, CO VŠECHNO ČLOVĚK DOKÁŽE VLASTNÍMA RUKAMA ZKAZIT."

Co se týče sportu, nedávno jsem slyšel, že pokud chcete někoho doopravdy poznat, můžete si s ním buď tisíc hodin povídat, nebo si s ním hodinu něco zahrát. Myslím si, že to je pravda. To je také jeden z důvodů, proč se účastním futsalové ligy. Ostatně s některými svými spoluhráči bych si mohl v hodinách matematiky povídat celou věčnost, ale nedozvěděl bych se zhora nic.

Máte občas rád jen relaxovat a sledovat filmy nebo seriály? Pokud ano, co jste nedávno shlédli?

Moc mě neoslovily platformy jako Netflix a podobné, nejsem předplatitelem. Seriály mám rád spíš ty, co už jsem viděl (např. TBBT, HIMYM, Přátelé, Hvězdná brána atp.). Pouštím si je jako pozadí k jiným činnostem, třeba při vaření. Jsem konzument YouTube, zrovna toho, co mě zajímá. Jestli chcete nějaké konkrétní kanály, tak například LLionTV (popularizační přednášky), Na potítku (rozbory literárních děl), Rex Krueger (truhlařina), Adam Gebrian (architektura), Paul Davis (kytara). Na Youtube sleduju i různé rozhovory a podcasty. Jsem mizerný čtenář (to je jedna z věcí, které se mi nedaří změnit), poslouchám ale audioknihy – naposledy jsem slyšel novější sci-fi Spasitel od A. Weira, nebo starší antiutopii Konec civilizace od Huxleyho. Obě bych doporučil.

Zmínil jste tu matematiku...Jak jste s k ní vlastně dostal?

Docela určitě jsem se o ni začal zajímat v době, kdy jsem studoval na našem gymnáziu, konkrétně někdy v druhém ročníku. Ve třetím ročníku jsem tomu docela propadl, bavilo mě si počítat příklady nebo číst si o matematice. Bral jsem to jako zábavu – podobně jako sport, nebo počítačové hry. Po maturitě jsem studoval obecnou matematiku a potom teorii pravděpodobnosti na matfyzu, ale v té době jsem začal zjišťovat, že mě nejvíc baví středoškolská matika a že bych chtěl být učitelem.

V tomto období roku maturanti už museli rozhodnout o svých přihláškách na vysoké školy. Co vidíte jako obor budoucnosti, na který by bylo potřeba se v současné době zaměřit?

Přijde mi, že nad tím moc nemá cenu filozofovat. Bohužel věšteckou kouli také nemám. Přikláním se k názoru, že my v současnosti nevíme, na jaký svět naše žáky připravujeme. O to víc mě vždy zamrzí dotazy typu „k čemu mi tohle bude v životě dobré?“ možná že moje trochu kontroverzní odpověď je „nevím, nemohu vědět“. Paradoxně mi dává

"MATEMATIKU
JSEM BRAL JAKO
ZÁBAVU."

větší smysl vzdělávat se ve vědách obecnějšího charakteru jako jsou právě matematika, jazyky a jazykověda, filozofie, informatika, přírodní vědy, historie atd.

A kde naopak vidíte sám sebe vy v budoucnosti pěti/deseti let?

Já pevně doufám, že na Gymnázium Jiřího Ortena.

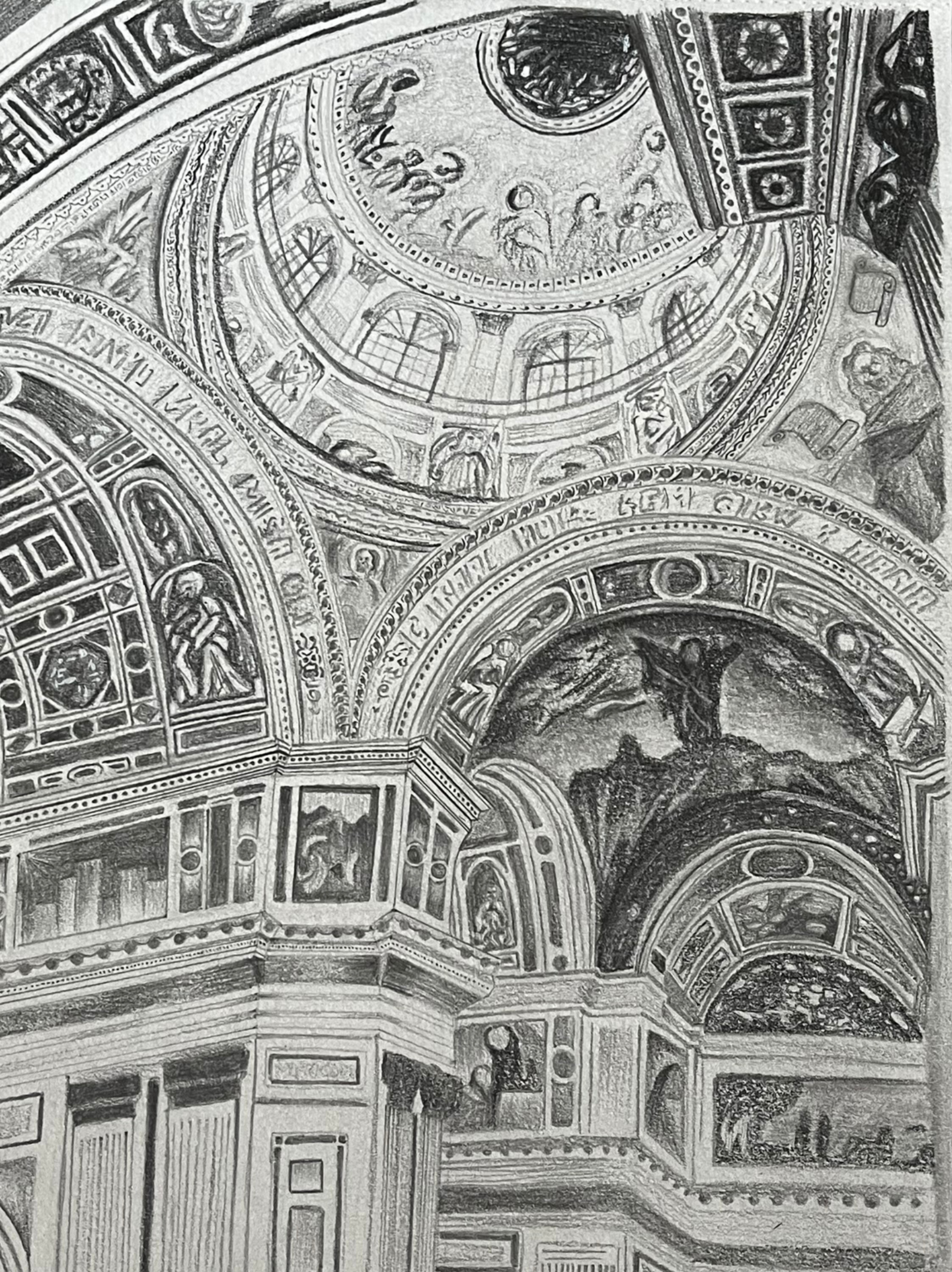
Jste právě teď šťastný?

Šťestí! Co je štěstí? Muška jenom zlatá, která za večera kol tvé hlavy chvátá.

Děkuji za rozhovor! Bylo to velmi obohacující.

Děkuji za pozvání, bylo mi potěšením.

ČTVRT STOLETÍ OD NAGANA

IVAN DOBREV

Někdo si to pamatuje, jako by to bylo včera, někdo, jako třeba já, to vůbec nezažil. Ale každý Čech, který alespoň trošičku fandí českému hokeji, by to měl znát. Letos v únoru uběhlo už dvacet pět let od jednoho z největších sportovních úspěchů naší historie – zlaté medaile z turnaje století v roce 1998. Bylo to vůbec poprvé, kdy se kvůli zimním olympijským hrám přerušila i kanadsko-americká NHL, a tak se v japonském Naganu sešli ti nejlepší hokejisté tehdejší doby včetně Waynea Gretzkého či Pavla Bureho. Zpočátku jsme patřili k mužstvům, kterým nikdo moc šancí nedával, ale konec olympiády, ten patřil českým barvám. Pojdme se společně na celý turnaj podívat od začátku...

V našem prvním duelu jsme nastoupili proti obávaným hokejistům Finska, v čele s nechvalně známým Teemu Selännem. Skandinávský tým však v zápase nedokázal Dominika Haška překonat ani jednou, naopak naše mužstvo v čele s kapitánem Vladimírem Růžičkou skórovalo hned třikrát, a tak Češi zahájili turnaj cennou výhrou nad Finskem 3:0. Naše druhé skupinové střetnutí mělo jasného favorita, který tuto roli více než potvrdil. Česko smetlo Kazachstán poměrem 8:2. Nejtěžší soupeř nás čekal na závěr skupiny. Byl jím velmi silný tým Ruska pod vedením trenéra Vldimíra Jurzinova. Hala Big Hat tak viděla další zajímavý zápas, který rozhodlo pouhých deset sekund hry. Jako první se ve druhé třetině trefil Robert Reichel, ve třetí části si pak ruští hokejisté dvěma slepenými góly zajistili papírově slabšího soupeře ve čtvrtfinále. Česká republika – Rusko 1:2. Čechy ve vyřazovací části čekal výběr Spojených států.

Dominik Hašek v osudovém zápase svými fantastickými zákroky trápil americký tým, přesto si však hráči hvězd a pruhů po první dvacetiminutovce do šatny odnesli jednogólové vedení. V druhém dějství se díky gólům Růžičky, Jágra a Martina Ručinského skóre otočilo. Necelou minutu před koncem zápasu korunoval českou výhru Jiří Dopita gólem přesně do horního rohu branky Mikea Richtera. Česká republika tedy po výhře 4:1 nad USA postoupila do bojů o medaile. Američané porážku neunesli a zdemolovali pokoje v olympijské vesnici.

V semifinále nás čekal největší favorit turnaje – Kanada. Tým, který ve své skupině zdolal všechny soupeře včetně USA a Švédska, a ve čtvrtfinále převálcovoval Kazachstán. Šlo o velmi napínavé utkání se skvělými souhrmi na obou stranách. Oba brankáři však chytali famózně, a tak prvních padesát minut hry nebylo k vidění žádného gólu. V padesáté minutě se po vyhraném vhazování dostal k puku obránce Jiří Šlégr, který se napřáhl a od modré čáry poslal svou dělovku až za záda Patricka Roya. Kanada tak měla pouhých deset minut na vyrovnání a po devíti se jí to povedlo. Po přihrávce Erica Lindrose se z prostoru mezi kruhy prosadil Trevor Linden. Po bezgólovém prodloužení, kdy Hašek opět zářil, následovaly samostatné nájezdy. Hned v první sérii proměnil svůj nájezd Robert Reichel naprosto přesnou střelou. Tento gól se o několik minut později stal rozhodujícím a poslal český tým do finále turnaje století. Hašek kouzlil v české brance a ani jedna z hokejových hvězd Kanady ho nedokázala překonat. Legendární Wayne Gretzky jen zůstal sedět na kanadské střídačce a plakal. I emoce ke sportu patří. Česko zvítězilo nad Kanadou 2:1 po nájezdech.

Druhý semifinálový duel mezi Ruskem a Finskem nabídl velmi atraktivní podívanou a k ní jedenáct gólů. Rusové se dostali do vedení 3:0, avšak houževnatí Finové dokázali udržet krok a třígólové manko smazat. Týmu Suomi nejvíce dělal problémy útočník Pavel Bure. Ten během zápasu Finům nasázel pět gólů a ruský tým i díky němu zvítězil 7:4.

V souboji o třetí místo se proti sobě postavily týmy Finska a Kanady. Gretzky si po prohraném semifinále mohl dopřát alespoň bronzovou náplast na svou raněnou duši. Finové ale nedovolili ani to, zvítězili 3:2 a obhájili medaile ze slitiny mědi a cínu z Lillehammeru 1994. Javorové listy tak překvapivě skončily bez medaile.

Ve finálovém utkání nás znovu čekal výběr Ruska. Brankář Hašek měl co dělat, aby zastavil ruský nápor, kterému musel čelit takřka po celou dobu hry. Za zmínku stojí také kanadský rozhodčí Bill McCreary, který pískal všechny naše duely ve vyřazovací části, a který v posledním zápase turnaje Rusům odpustil spoustu naprosto jasných faulů. Naopak český tým byl v tomto utkání vylučován mnohokrát, jako by nás snad McCreary neměl rád za to, že jsme vyřadili Kanadu.

Ukázalo se však, že vůle našich hráčů byla daleko silnější než ruské přesilovky. V utkání také zazvonily dvě tyče. Nejprve dnes už jednapadesátiletý ale stále aktivně hrající Jaromír Jágr a po něm Josef Beránek trefili ve svých šancích pouze brankovou konstrukci. Už tomu chyběl jen zlomový gól, který přišel v deváté minutě třetí třetiny. Po vyhraném vřazování v ruském obranném pásmu vypálil od modré čáry ránu jako z kanónu Petr Svoboda. Jeho bomba skončila přesně v levém horním rohu Štalenkovovy brány. V tu chvíli byla celá Česká republika, která časně ráno sledovala napínavé finále, na nohou. Náš soupeř tlačil dál, ale vyrovnat už nedokázal. Jakmile odbila 60. minuta, Dominik Hašek symbolicky odhodil své rukavice a celý tým ho okamžitě jel obejmout. Emoce však byly vidět nejvíce na vynikajícím hokejistovi a tehdejšímu trenérovi Ivanu Hlinkovi, který tu s námi bohužel už dlouho není, a který si stejně jako celý tým zasloužil a stále zaslouží lásku nejen od českých hokejových fanoušků, ale vlastně od celé naší malé země. Češi se po výhře 1:0 nad Ruskem stali olympijskými vítězi.

Turnaj v Naganu byl jedinečný, světový hokej se od jeho dob hodně změnil, ale krásné vzpomínky zůstanou navždy v srdcích a v paměti příslušníků našeho hrdého národa...

iDNES.cz

ROZHOVOR S MARUŠKOU NOVÁKOVOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Ahoj, co takhle začít otázkou, jaká jsi? Jaká je Maruška kromě toho, že je to absolventka našeho gymplu?

Ahoj, nejdříve bych chtěla poděkovat za tuto skvělou příležitost podělit se o svoji „cestu“ po gymplu. Jaká jsem? Kromě toho že jsem absolventkou gymplu, jsem úplně obyčejná holka z vesnice. Sama o sobě bych řekla, že jsem pracovitá, svědomitá, poctivá. K lidem se snažím být upřímná, kamarádká a férová. Ve společnosti přátel a lidí, které mám ráda byste mě poznali podle toho, že jsem občas dost hlučná a upovídaná.

A jaká tedy byla ta cesta po gymplu? Jaký obor studuješ? Pro jaké lidi je tento obor určený?

Studuji druhým rokem obor krajinářství na lesnicko-dřevařské fakultě na Mendelově univerzitě v Brně. Vždycky jim lhosejné, co se v přírodě děje a když se mě někdo zeptá na můj studijní obor, tak záměrně říkám obor, fakultu i univerzitu, aby si daný člověk alespoň trochu tento obor dokázal zařadit, protože si myslím, že je to obor, s kterým se člověk neseťkává denně, jako například s obory medicínskými. Můj obor má poměrně široké pole působnosti. Máme více technické

předměty, jako je například zpřístupňování krajiny, kde se učíme o polních a lesních cestách. Pak tu jsou předměty více biologicky zaměřené, jako například botaniky. Podtrženo sečteno je tento obor určen pro studenty, kteří mají blízko přírodě a není jim lhostejné, co se v přírodě děje a bude dít.

Jak tě napadlo jít studovat zrovna krajinářství? Konzultovala jsi to například s někým z našich pedagogů?

Výběr mého oboru byl takový, jaký byste možná nečekali. První dva roky na gymplu jsem chtěla jít na veterinu, protože mám oba dva rodiče veterináře, ale v době covidu (2. pololetí v třetáku a téměř celý čtvrták) jsem od tohoto nápadu upustila. Nakonec jsem brouzdala po internetu a narazila na krajinářství, které mě oslovilo natolik, že to teď studuji. Obecně mám k přírodě a krajině blízko, a proto jsem si tento obor taky zvolila.

"BROUZDALA JSEM PO INTERNETU A NARAZILA NA KRAJINÁŘSTVÍ, KTERÉ MĚ OSLOVILO NATOLIK, ŽE TO TEĎ STUDUJI."

S žádným pedagogem z gymplu jsem svůj výběr nekonzultovala, protože jsme vlastně byli doma u počítačů, protože byl covid a také jsem byla přesvědčená, že to je to, co chci studovat.

Jak probíhaly přijímací zkoušky na tento obor? Přípravovala jsi se nějak víc?

Přijímací zkoušky na tento bakalářský studijní obor nejsou. Přijímají podle studijního průměru ze střední. Pokud ale budu chtít pokračovat v navazujícím inženýrském studiu, tak tam už přijímací testy jsou, ale z čeho, to jsem se zatím nezajímala. Dále jsem se hlásila do Prahy na ČZU také na krajinářství a na systémovou arboristiku, kde byla původně zkouška z matematiky, která ale byla kvůli covidu zrušená.

Čím se v současné době zabýváš? Jak vypadá tvůj běžný den?

Tady bych to ráda rozdělila do dvou okruhů, a to škola a život mimo školu. Ve škole nám začal letní semestr. To znamená nové předměty, nový rozvrh a návrat do lavic po zkuškovém, takže se sžívám s rozvrhem a pomalu ale jistě to začíná nabírat na obrátkách. Řekla bych, že tento semestr toho bude docela dost na učení. Zároveň se snažím připravovat na zkoušku z myslivosti, kterou jsem nezvládla v zimním semestru a máme možnost jí udělat už v březnu, tak mi držte place.

"V IZRAELI JSME SE
PODÍLELI NA
REVITALIZACI
MASARYKOVA LESA."

A mimo školu teď připravuji prezentaci o stáži v Izraeli, kde jsem byla na měsíc v listopadu společně s pěti dalšími studenty z naší fakulty a podíleli jsme se tam na revitalizaci Masarykova lesa v severní části Izraele.

Můj běžný den probíhá tak, že ráno vstanu a jdu do školy. Odpoledne se vrátím a občas jak se říká padnu za vlast, protože mám školu třeba od osmi od rána do šesti do večera bez nějaké větší pauzy. Pak jsou ale i dny, kdy mám třeba celé odpoledne volno, tak to se snažím nějak aktivně využít třeba na nějaký sport nebo se jdeme se spolužáky projít do školního arboreta.

Co máš na vysokoškolském životě nejradši?

Tato otázka je pro mě docela náročná. Nejvíce mi vyhovuje, že u nás na univerzitě si sami tvoříme rozvrh, takže si můžu sama zorganizovat čas, který budu ve škole, a který budu mít sama pro sebe a budu mít čas třeba i na nějaké jiné aktivity.

Změnil se po nástupu na vysokou nějak tvůj volný čas? Zmiňovala jsi, že občas sportuješ, když je čas, o jaký sport jde?

Před nástupem na vysokou byl můj téměř všechen volný čas vyplněn plaváním, jelikož jsem závodně plavala, takže jsem vždycky po škole jezdila do Kolína na tréninky. Teď jelikož jsem v Brně, tak už závodně neplavu. Moje náplň volného času se tedy docela změnila. Kromě toho, že tento semestr chodím na fitbox a plavání, které nám poskytuje škola jako tělocvik, se věnuji většinou škole. Zpracovávám nějaké protokoly, mapy, seminární práce nebo se učím na poznávačky, kterých bude teď v letňáku dost. Množství učiva je poměrně velké, takže je pořád co dělat.

Jaká byla aklimatizace v novém prostředí, co se týče lidí? Bylo těžké opustit kamarády ze střední?

Jak už jsem zmínila ve třetáku a čtvrtáku jsme byli po většinu školního roku zavřeni doma kvůli covidu, takže jsem to odloučení s odchodem na vysokou asi tolik nevnímala. Já jsem člověk, co se hůř seznamuje s novými lidmi, takže nástup na vysokou do kolektivu, kde jsem nikoho neznala, byla pro mě docela zkouška ohněm. Ale díky Zaškolováku, což je adaptační kurz pořádaný staršími studenty z naší univerzity, jsem už před začátkem semestru znala pár spolužáků, za což jsem byla moc vděčná. Teď nás je v našem oboru 35, takže jsme taková větší třída a všichni se známe, což beru jako výhodu menších oborů.

Jak jsi vyřešila bydlení?

Bydlení jsem si zařídila celkem jednoduše, jelikož na naší univerzitě je každému studentovi prvního ročníku garantováno místo na univerzitních kolejích. Naše univerzita má celkem tři komplexy kolejí. Dvoje jsou cca patnáct minut pěšky od kampusu a jedny jsou asi patnáct minut městskou dopravou, takže poměrně blízko. V dalších ročnících studia si pak stačí jen udělat zhruba v květnu rezervaci na koleje a máš jistotu, že v září budeš mít kde bydlet.

Nakonec se chci zeptat, zda je něco, co bys vzkázala současným nebo budoucím maturantům? 😊

Určitě bych vzkázala ať si užívají své roky na střední, je to úžasný. Zároveň se nebojte zapojovat se do dění ve škole, do projektů, protože nikdy nevíte, kam se vám otevrou dveře. Nepodceňovat přípravu je určitě důležité, ale to mi přijde stále dokola omílané. Já bych vám ráda doporučila si napsat seminární práci (SOČku). Taky jsem v tom neviděla na gymplu velký smysl, jako spoustu mých spolužáků, ale věřte že se vám tato zkušenost bude hodit, protože dříve nebo později se možná psaní seminárek stane váš denní chleba. A ti, co nebudou mít na vysoké třeba nějaké semestrální práce (seminárky) určitě budou psát bakalářku nebo diplomku. Važte si příležitostí a možností, který vám náš gympl nabízí a nebojte se je využít. Je to tam boží!

Děkuji. Hodně štěstí při studiu!

Také mockrát děkuji.

KVĚTINA

ANONYM

„Má láska k tobě je jako květina, každým dnem roste a roste, ale je křehká a musí se o ní pečovat. Tvůj úsměv je jako slunce, co jí dodává sílu a tvoje objetí jako voda, kterou, když jí zaleješ tak vykvete a rozevře svůj nádherný květ. Čím víc o tu květinu budeš pečovat, tím déle s tebou i bude, bude kvést jen pro Tebe, bude vonět jen pro tebe. A jednou, pokud budeš trpělivá, tak vyroste do obří překrásné rostliny, která ti bude každý den dělat radost, bude s tebou napořád a každé ráno tě bude vítat do nového dne u tvé postele.

A samozřejmě s dobrou snídaní, úsměvem a ranním polibkem ;)"

DVA

MOŘSKÁ RŮŽE

Jen dvě horká těla,
upocená, vášnivá,
jen dotyky chtěla.
Touha slastně bláznivá.

Vzdychající tmou,
oba vědí jak ráno,
vášně pominou.
Bude se zdát vše dávno.

Ona věky miluje,
on ji chtěl vidět nahou,
po horkém těle mu pluje.
Pro sebe měl noc celou.

Jeho tělo antický mýt,
ona hladký samet,
měl ruce tam, kde měl je mít.
Jejich těl dlouhý splet.

Až do rána se milovali,
on ukojený koitem,
vše jeden druhému předali.
Ona využita citem.

VĚŘÍM

ANEŽKA HOLÁ

Věřím ve víly, plnící přání, věřím v hrdiny z krásných básní
Věřím v Boha v oblacích, který nikoho nespasí
Věřím v dobro a zlo v každém z nás
Věřím v křehké srdce uvnitř nás
Věřím v mír a věřím v lidi
Věřím, že jsme se poučili
Věřím v moudrost a historii
Věřím v chyby, vedoucí k cíli
Věřím v cestu nelehkou
Věřím ve světlo, svítící tmou
Věřím, že s úsměvem na tváři všechno půjde lehčeji
Věřím v naději, která nehasne
Věřím v budoucnost, i když nejistou
A věřím, že život stojí za všechno to utrpení
Věřím v tebe, tak si to nepokaž

/jsem naivní, ale šťastná/

TAM, KDE ANI SEDMIKRÁSKY NEROSTOU

HODNÁ

Neznáme se. Právě teď si chodíš po světě a vůbec nevíš, že jedna taková, jako jsem já na tebe tady v tom malém městě čeká a doufá, že jednou najde přesně takovýho, jaký jsi ty.

Moje představa o lásce byla jako z románu od Emily Brontë. Zcela zničující pocit, který je zároveň tak oživující, že stojí za to. Chtěla jsem vedle tebe spát a tisknout k sobě těla, dokud jeden druhého nespálíme. Chtěla jsem ti lepit lístečky po bytě, abys na mě nikdy nezapomněl. Chtěla jsem s tebou spát pod širákem a počítat hvězdy, až zapomenem kolik je nám samotným. Chtěla jsem ti koukat do očí. Do těch oříškových očí, který jsem vlastně ještě neznala, ale už teď jsem se jich nemohla nabažit. Chtěla jsem křičet texty zamilovaných písní v autě tak nahlas, až nám prasknou bubínky, ale ztratí se to mezi polibky. Chtěla jsem jednou provždy nemít strach. Chtěla jsem jen bydlet ve tvém objetí. Nic víc jsem nepotřebovala.

Milovala jsem tě, ještě předtím než jsem tě znala.

Věděla jsem, že moje srdce nebude samotný navždycky. Že tam někde chodíš, jenom si dáváš načas.

Věřila jsem na osudový lásky a spřízněný duše. Věřila jsem, že spolu půjdeme na konec světa a tam na konci, *tam, kde už ani sedmkrásky neporostou*, tam spolu prožijeme život.

Jenom musím počkat, abych časem mohla říkat:

„A tak osamělá našla osamělého.“

A žili šťastně až do smrti.“

BOŽENA NĚMCOVÁ

"Neodháněj nikdy lásku od sebe. Je jí tak málo na světě."

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2023
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika
Titulní strana: Michaela Olivová
Logo a ilustrace: Monika Sladká
Korektura: Ivan Dobrev
Fotografie: Filip Wohák
Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena